

[Fisker.]

han tror fører til en god og lykkelig Udvikling af Samfundet? Tror han virkelig paa, at man ved at føre Udviklingen i den Retning vil kunne skabe bedre Kaar og mere tilfredsstillende Kaar for det danske Folk som Helhed end dem, vi har i Dag? Jeg tror det ikke.

Jeg skal til sidst sige til det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal og til den ærede konservative Ordfører, at det er jo interessant, at de to ærede Medlemmer nu forsøger paa overfor hinanden at slaa fast og understrege kraftigt og klart, at man i Virkeligheden ingenting har at byde paa. Man har en Bunke forskellige Krav, man har en Bunke Talemaader, mere eller mindre taagede, men noget virkelig holdbart, konkret, positivt, det savner de. Saadan lyder Talen fra begge de ærede Medlemmer. Jeg vil ikke bestride Rigtigheden heraf, det forekommer mig, at Debatten her tilstrækkelig tydeligt har klargjort for Befolkningen, at de to Partier i Virkeligheden ikke har noget positivt at byde Befolkningen med Hensyn til Krisens Afhjælpning.

Og naar det er Tilfældet, saa tror jeg, at de Veje, som Regeringen anviser og har anvist, er de rette. Der er tre Punkter her, som maa betegnes som positive. Der er først Bekæmpelse af Arbejdsløsheden ved offentlige Arbejder, saa mange som muligt, ved en forceret Jordudstykning, ved en Støtte overalt, hvor det er muligt, til Erhvervene og ved Fremme af det Arbejde, som gøres paa at skaffe nye Markeder, nye Muligheder for danske Varers Afsætning. Det andet er dette: en Hjælp til Kommunerne til Lettelse af deres Byrder ved Besparelser paa Statsbudgettet, ved Besparelser paa de militære Budgetter, ved Ophævelse af Milliongaven til Formuebesidderne og disse Penge i Stedet for anvendt til kommunale Formaal. Og endelig det tredie: at yde den fornødne Hjælp til alle dem, som uden egen Skyld i disse Tider er blevet hjemløse og arbejdsløse, og som har menneskelig Ret til af dette Samfund, som, trods alle Vanskeligheder, dog er et rigt og sundt Samfund, at kræve at leve et menneskeværdigt Liv.

Jeg tror, at til dette Program, holdt op mod disse almindelige Talemaader, som man fra anden Side ogsaa her i Dag har hørt, vil det ikke være svært for det danske Folk at tage Stilling. Og jeg kunde ikke have noget imod, om man med denne Debat som Udgangspunkt og ved anden Lejlighed fik klaret endnu en Gang og nok saa meget, at det ene-

ste Sted, hvor der virkelig er at søge et Program, der kan mildne de øjeblikkelige Vanskeligheder, er hos den siddende Regering, medens de to Partier, der fører Oppositionen her i Rigsdagen, kun har en Bunke meget store og kraftige Ord, kun har nogle store Armbevægelser, men ingen Realiteter.

Madsen-Mygdal: Hvis jeg skulde svare paa alt det meget, der er blevet sagt, siden jeg sidst havde Ordet, og som jeg godt kunde have Lyst til at svare paa, vilde det være meget længe. Jeg skal alligevel af Hensyn til det sene Tidspunkt søge at tale saa kort som muligt, selv om det medfører, at jeg kommer til at skyde en Del af det, jeg har noteret mig, og som jeg gerne vilde sige et Par Bemærkninger om, ud, men det er jo muligt, at vi senere kan faa Lejlighed til at sige nogle Ord derom, og saa skal jeg være til Rede.

Jeg maa sige, at nogen stor Tilslutning til mine Bemærkninger har jeg ikke faaet her i Tinget. Den første Taler, der fulgte efter mig, det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, foretog en Vurdering af mine Udtalelser, som jeg naturligvis er ham meget taknemmelig for, det er altid godt at faa Karakter. Det ærede Medlem fandt ud af, at hvad jeg havde sagt, var af den Slags, som man kunde staa og sige til Vælgerne, men som naturligvis ikke kunde gøre sig i en Forsamling som den, der her var samlet i Tinget, det var lidt for godtkøbt, det vilde blive vejet og fundet for let.

Jeg tror, det ærede Medlem har Ret, mere Ret, end han i Øjeblikket tænker sig, i, at der er en Forskel i saa Henseende. Overfor det nuværende Folketingsflertal skønner jeg af de Udtalelser, der er fremført, at det, som jeg har sagt, ikke finder Jordbund her. Men jeg tror, at det ærede Medlem har Ret i, at i en Forsamling af Vælgere vilde man bedre forstaa, at der i alt Fald er noget om, hvad jeg har sagt. Der er altsaa en Forskel mellem Vælgerforsamlingen og det folkevalgte Ting, som det ærede Medlem øjensynlig glæder sig over, men som i og for sig ikke er noget, der er ønskværdigt. Og er der en saadan Forskel, skulde det ærede Medlem, der jo dog fører den ophøjede Tilværelse, at han er en Del af Regeringspartiet, fundere lidt over, om det er heldigt for ham og i det hele for Landets Fremtid, at der er en saadan Forskel mellem, hvad Vælgerne forstaa, og hvad Folketinget forstaa, og navnlig Tingets Flertal.

Det ærede Medlem bemærkede overfor